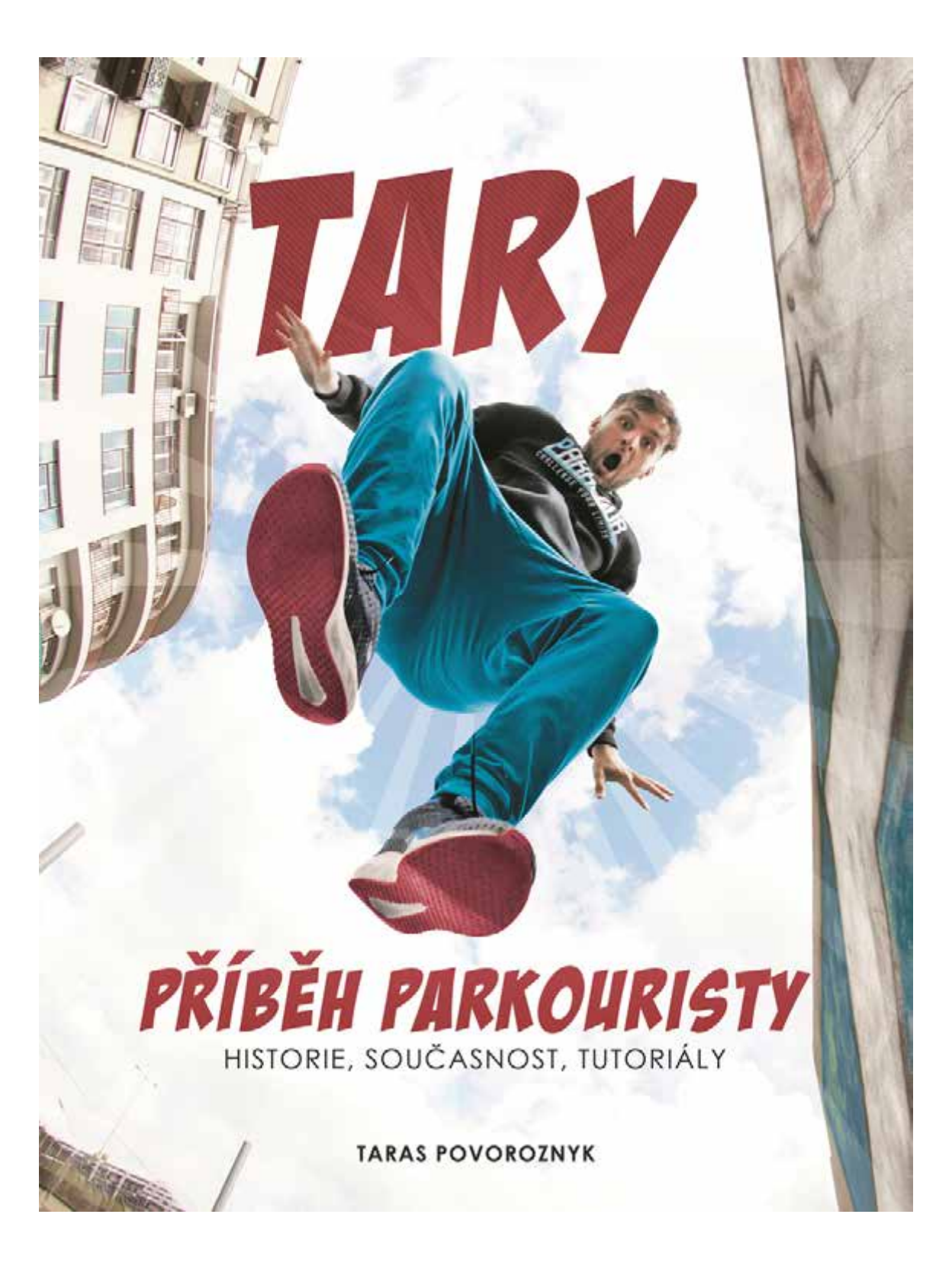

TARY

PŘÍBĚH PARKOURISTY

HISTORIE, SOUČASNOST, TUTORIÁLY

TARAS POVOROZNYK

Tary: příběh parkouristy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Taras Povoroznyk
Tary: příběh parkouristy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TARY

PŘÍBĚH PARKOURISTY

HISTORIE, SOUČASNOST, TUTORIÁLY

TARAS POVOROZNYK

*Jmenuju se Taras, ale nikdo mi dnes neřekne jinak než TARY.
Svět kolem sebe, město i přírodu, vnímám jinýma očima
než ostatní. Já se rozhlédnu a představuju si skoky a salta.
Všude vidím možnost a příležitost, jak se projevit!*

OBSAH

Jsem TARY. Kde jsem se tu vzal? /9
Táta odjíždí za prací /18
Budeme se stěhovat /25
Odjezd /26
Nový domov - NOVÝ SVĚT /28
Další stěhování /32
V české škole /33
První Vánoce v Česku /36
Kámoši a akrobacie /41
sobota 29. března 2008 /43
Neděláš ty náhodou parkour? /48
Zpět nohama na zem - na základku /53
Ředitelská důtka /57
Střední škola /60
Prvních 2 000 odběratelů /64
První nakopnutí /66
Sakra, chci vyrůst! /69
Vysoká... na chvíli /77
Tepláky od Taryho máme jsou fakt nejlepší! /82
Finančním agentem /85
Parkurové workshopy /93
Enjoy the Movement /97
Jdu do toho! Chci být youtuber! /99
Já a počítačové hry /106
Důchodci a policie /108
Podnikatelem díky parkouru /113

Jak vypadá můj život teď /**115**
Natáčení, práce a občas trénink /**116**
Proč jsem tam, kde jsem /**116**
A kde jsem? /**117**
A moje další plány? /**117**

Historie parkouru /**123**
Historie českého parkouru /**130**

TUTORIÁLY /135
Parkour slovník /**136**
10 Zajímavých faktů o parkouru /**140**
Vybavení na parkour? /**143**
Jak se vypořádat se strachem při parkouru? /**148**
Parkour a úrazy /**152**
Největší chyby, kterým se vyhnout /**158**

Rozcvička a zahřátí /**161**
Parkour /**178**
Akrobacie /**237**
Strečink /**281**
Suzukiho systém /**284**
Budoucnost parkouru /**291**
Další parkourové vtipy /**293**
Citáty /**294**
Poděkování /**295**

Copyright © Taras Povoroznyk, Martin Jaroš, 2018

Ilustrace © Týna Nezbeda, 2018

Photo © Tereza Jarošová, 2018

© Štěpán Křištof, 2018

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN 978-80-7505-970-3

JSEM TARY. KDE JSEM SE TI VZAL?

Narodil jsem se na Ukrajině 22. 11. 1992 v půl páté ráno. Doslova se nabízí otřepané rčení, ranní ptáče dál doskáče! Ale můžu potvrdit, že na něm za mák pravdy bude.

Když jsem přišel na svět, vážil jsem tři kila šedesát a měřil úctyhodných padesát čísel. Slušnej klacek. Naši mi dali jméno Taras. Ptáte se proč? Protože se tak jmenoval tatínkův nejlepší kamarád. Tak proto.

Jestli a proč s tím souhlasila máma, na to jsem se jí pozapomněl zeptat.

Slušivej obleček! Ještě že si to nepamatuju...

Ta velká událost se odehrála v porodnici ve městě Ternopil. (Prosím neplést s Thermopylami v Řecku, byť je to taky odsud mírně na východ.) Bydleli jsme v nedaleké malé vesničce v Ternopilské oblasti Ukrajiny, odkud pocházela máma. Je to rozlehlá země s překrásnou přírodou. Rozkládá se v západní části země. Většina oblasti má ráz pahorkatiny.

Ternopilská oblast je jedna z nejchudších oblastí Ukrajiny, její obyvatelé se živí převážně zemědělstvím.

My jsme bydleli v nížině, vlastně na takové rozlehlé pláni. Chovali jsme doma dobytek a živili se fakticky tím, co jsme si sami vlastnoručně vypěstovali na poli u našeho domu.

Tady jsem s příbuznými na naší zahradě na Ukrajině. Bráška byl mega velkej blondáček, jak tak koukám! Objímá ho náš tatínek.

Podmínky, ve kterých jsme tam žili, by se dneska mohly zdát – jak to říct – asi nekomfortní nebo přímo středověké. Nebo na rovinu, vlastně to tam bylo dost děsivé. Já na tu dobu ale vzpomínám rád.

Naše rodina nebyla nijak zámožná. Byli jsme spíš chudší, ale bylo u nás vždycky čisto, měli jsme doma pořádek a bylo taky veselo. (Miluju pořádek. I dnes musím mít vše na svém místě, a to bych byl rád, abyste si pamatovali.)

V té době jsem tak moc miloval pořádek, že jsem třeba chodil ke skříni s oblečením, všechno z ní vyházel a zase rovnal, aby to sedělo do pravého úhlu. Musím říct, že jsem pořádek zbožňoval.

Když se našim dva a půl roku po mně narodil bráška Jura, začalo to být se vším o poznání těžší. Nejen pro mě. Mně se tehdy zdálo, že skončil můj krásný život, protože naši se mému

*Já jsem byl v dětství hodně snědej a bráška Juryk bílej jako zeď, a to jsme prý sourozenci!
Něco se mi tady nezdá...! ☺*

Pravá nefalšovaná dětská radost z maličkostí!

bráškovi, holomkovi jednomu, věnovali více než mně, a tak jsem pěkně žárlil. Ale těžší to bylo zejména pro moje rodiče.

Museli se o hodně víc otáčet. Hlavně tatínek. Člověk se mohl snažit, jak chtěl. Ovšem dobře placená práce se v našem kraji sháněla jen velice těžko. Vlastně ani nebylo možné ji sehnat.

Máma byla vyučená prodavačka, takže prodávala někde v krámě, a táta dělal manuální práce všeho druhu. Byl moc šikovný a zručný. Ale uživit naši čtyřčlennou rodinu prostě nebylo vůbec jednoduché.

Časem jsem začal chodit do školky. Když jsme s bráchou trochu povyrostli, přiložili jsme taky ruce k dílu a začali jsme pomáhat i s pracemi kolem domu. Pomáhali jsme rodičům, babičce i dědečkovi. Bydli jsme totiž pohromadě, to jsem vám ještě neřekl? Byli jsme jedna velká šťastná rodina. Měli jsme několik malých políček pro vlastní obživu, na kterých jsme poctivě pracovali. Pěstovali

jsem na nich všechno, na co si vzpomenete – brambory, rajčata, kukuřici a další zeleninu pro sebe, ale taky pro chovná zvířata, abychom je měli čím krmit. Měli jsme kravičku, která nám dávala mlíko, ze kterého jsme pak dělali třeba máslo, sýry a podobně, a taky prasátko, které jsme po celý rok vykrmovali, abychom ho potom nakonec sežrali, a samozřejmě jsme měli taky drůbež – slepice, kachny, husy...

Možná to vypadá, že nám bylo hej, ale to je jenom zdání. Žili jsme vážně dost skromně. Maso jsme jedli jenom o svátcích a v slavnostnější dny a například mandarinky jsme viděli jenom jednou v roce, a to na Vánoce. Neříkám, že to u sousedů vypadalo jinak. Prostě tam tak žili všichni.

Zatímco my jsme bydleli v malé vesničce nedaleko Ternopilu s maminčinými rodiči, táta pocházel z jiného kraje. A tak jsme někdy po Ukrajině cestovali, abychom viděli i druhou babičku a dědečka. Ovšem navštěvovali jsme je jen občasné a jim to bylo určitě líto.

Víc si ze svého „kojeneckého“ věku už ani nepamatuju. Že jsem vyrůstal na vesnici, a ne v nějakém velkoměstě, dokonce ani ve městě, už taky víte. Často se mě ostatní ptají, kde to je lepší, jestli na Ukrajině, nebo v Česku. Teď už sami víte, že odpověď není tak jednoduchá,

jak by se mohlo zdát. Všechno má své klady i zápory a je taky důležité brát v potaz, kolik mi bylo let, když jsem žil na Ukrajině, a kolik je mi teď, když žiju v Česku.

Pak najednou, z nějakého neznámého, a tedy neurčitého důvodu nebo si možná už jen nevzpomínám proč, jsme se přestěhovali. A sice do kraje, odkud pocházel táta. Bydlela tam jeho maminka s tátou, tedy naše babička s dědou. Nebylo to zase nijak moc daleko. Nějakých sto kilometrů od Ternopilu. Okresní město se jmenovalo Horodok a nacházelo se v Chmelnycké oblasti.

Právě tam jsme začali další, ne moc dlouhou kapitolu našeho života. Tam jsem zanedlouho začal chodit do první třídy, kde jsem si našel svoji první „dětskou lásku“ Irenu. Ani nevím, jak jsem si na ni teď vzpomněl, ale opravdu se mi moc líbila. Tak moc jsem ji ve škole škádlil, že jednoho dne musela její máma přijít do školy si na mě stěžovat! Ach jo, já jsem byl takový nezbeda. Co byl? Pořád jsem!

Když jsem měl jít poprvé do školy, bál jsem se asi jako každé dítě. Vůbec jsem nevěděl, co čekat a jaké to tam bude. Pamatuju si, že mě nejvíc strašili prarodiče tím, že budu muset brzy vstávat.

Každopádně jsem do školy dorazil a hned ten první den jsem měl – už nevím proč – ostatním rozdat sešity. Jednomu z kluků jsem sešit na lavici pod nos hodil ale z větší dálky.

On byl docela vznětlivý a snadno se naštvál, což jsem ještě nemohl vědět, hned se rozzuřil a vyskočil a normálně mi dal pěstí do nosu... První den ve škole mi tekla krev z nosu!

Doma jsem hned přišel za dědou, protože táta v té době někde sháněl práci, a vyprávěl mu, co se hned první den ve škole semlelo.

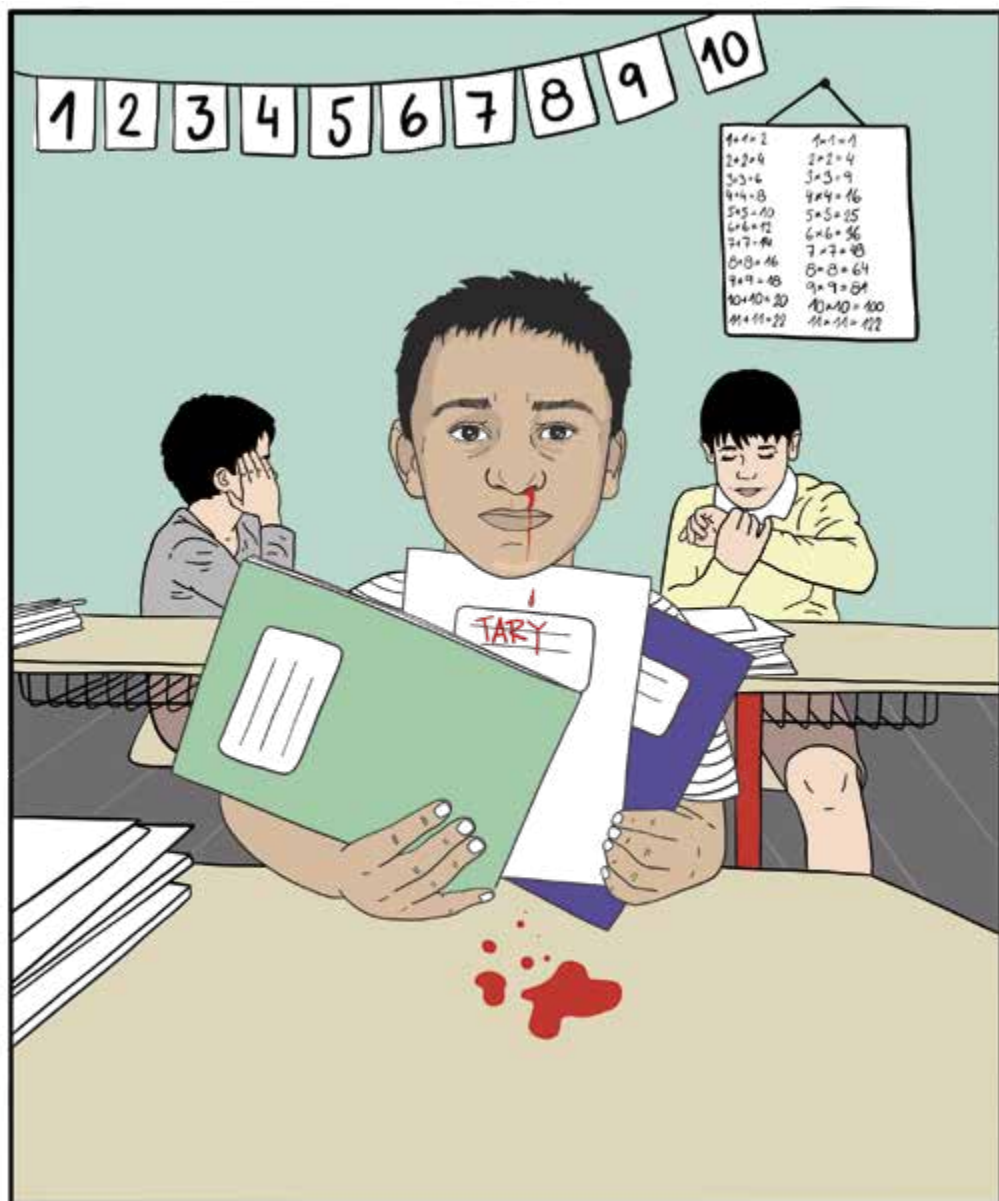
Maminka se vyučila prodavačkou.

To by mě zajímalo, jestli jsme se do těch oblečků navlíkli dobrovolně!

$1 \times 1 = 1$	$1 \times 1 = 1$
$2 \times 2 = 4$	$2 \times 2 = 4$
$3 \times 3 = 9$	$3 \times 3 = 9$
$4 \times 4 = 16$	$4 \times 4 = 16$
$5 \times 5 = 25$	$5 \times 5 = 25$
$6 \times 6 = 36$	$6 \times 6 = 36$
$7 \times 7 = 49$	$7 \times 7 = 49$
$8 \times 8 = 64$	$8 \times 8 = 64$
$9 \times 9 = 81$	$9 \times 9 = 81$
$10 \times 10 = 100$	$10 \times 10 = 100$
$11 \times 11 = 121$	$11 \times 11 = 121$

Děda chvíli zvažoval, co mi řekne, pak se na mě přátelsky podíval a prohlásil: „Tohle je tvůj problém! Ten si budeš muset vyřešit sám. Já přece nemůžu přijít do školy a rozmlátit tomu klukovi hubu, že jo.“

Tak jsem se na něj koukal překvapeně, ale dávalo to smysl. Musel jsem to uznat.

Děda se na mě podíval a spokojeně přikývl. Měl ze mě asi tenkrát radost. Pak spiklenecky dodal: „Musíš se mu prostě postavit jako chlap chlapovi a taky mu jednu vlepit.“

A tak jsem po několika dnech, když už jsem byl v pohodě a sebral jsem kuráž, přišel do třídy a normálně jsem mu prostě pár vrazil. Nečekal to a byl hrozně zaskočený. A pamatuju si, že od té doby už na mě nikdy nesáhnul. Naopak se z nás stali kámoši a bylo to všechno v pohodě.

PROČ NEMÁM RÁD PAPRIKU

Kdysi v dětství na Ukrajině, mohlo mi být tak sedm nebo osm, jsme si s kamarády ze sousedství ve vesnici udělali na louce v údolí stůl a k němu lavičky. Vzali jsme fošny, vzali jsme kůly, sekyry a hřebíky a vlastnoručně jsme je stloukli. Chtěli jsme si udělat takovou zahradní párty. Připravili jsme si salát s paprikou a něco dalšího k jídlu. A já jsem vlastně poprvé v životě jedl papriku v takovém množství. Ten salát jsem hltał ostošest, bylo to fakt strašně dobré. A jak jsem se tím salátem strašně nacpal a snědl ho s takovou chutí, v noci se mi najednou chtělo zvracet... prostě blejt! No a tak jsem vyběhl z ložnice rychle na verandu a pak po schodech na zahradu a tam jsem to hodil na plot. No a jak jsem jedl tu papriku, tak byla všude.

Proto když dnes vidím papriku, vždycky si vzpomenu na tuhle událost, na tu pachuť a odér při zvracení a přejde mě na ni úplně chuť.

Akorát po nějaké době, co ode mě dostal po rypáku, přišel za mým dědou a prosil ho, ať už ho prý nechám na pokoji, že ho prý pořád mlátím. Normálně se to otočilo! A myslím, že i děda mě od té události považoval za většího chlapáka.

Dobrá „storka“ z první třídy, ne?

Od našeho přestěhování do kraje, odkud pocházel táta, se vše otočilo o sto osmdesát stupňů. O prázdninách jsme těch sto kilometrů zase jezdili na druhou stranu. Směrem za západ. Na babičku s dědou v Ternopilu jsme se vždycky moc těšili. A nejezdili jsme tam navštívit jenom je, ale vlastně celou vzdálenější rodinu z máminy strany. Máma měla celkem pět bratrů, takže s Jurou máme spoustu bratranců a sestřenic. Zpátky nás pak několikrát vezl mamky brácha Viktor, tedy můj strejda.

Se strejdou Viktorem jsme jeli obrovským nákladákem a on i s námi jednou vezl i kopec uhlí tátoým rodičům na zimu. Měl naložený plný nákladák lidí a briket nebo černého uhlí, kterým se

Léto 2011, návštěva příbuzných na Ukrajině. To je ten dědeček, se kterým jsem chodil rybařit. ☺

u nás tou dobou topilo, protože zemní plyn tam ještě v domácnostech zavedený nebyl.

Jeli jsme strašně dlouho. Těch sto kilometrů zpátky, jak to byl velkej nákladák a jak jel strašně pomalu, to byla věčnost. Silnice tam byly příšerně děravý, jako kdyby se tam válčilo.

Když jsme nakonec zmačkaný a vytřešený vylezli z nákladáku, museli jsme ještě ke všemu všechno to uhlí vyložit... Nejdřív jsme ho vysypali na dvůr... a za chvíli jsme všichni byli černý jako kominíci nebo čerti.

V té době už jsme prarodičům pomáhali nejenom s uhlím, ale dělali jsme všechny domácí práce v hospodářství. Všechno, co bylo třeba.

Jednou z mých nejoblíbenějších prací bylo štípání dříví! Neskutečně mě to bavilo. Tak moc rád jsem to dělal, že potom došly všechny špalky na zahradě a já jsem kvůli tomu byl smutný. Museli jsme s dědou potom zase do lesa pro nové stromy. Děda měl cirkulárku, takže nařezal velké větve na špalky a potom jsem pokračoval se svojí zmenšenou „dětskou“ sekyrkou ve štípání.

Možná se ptáte, k čemu se dá využít našťípané dřevo v domácnosti na ukrajinské vesnici. Je to velmi prosté! Dřevem se topilo, když se vařilo nebo když se pekl v peci chleba, anebo v zimě, když se topilo v ložnici. To bylo něco, když na to všechno teď vzpomínám!

Bohužel místo toho, aby se naše situace zlepšovala, bylo tomu právě naopak. Práce bylo v našem kraji čím dál míň, a táta musel nakonec hledat práci někde jinde. Za hranicemi.

TÁTA ODJÍŽDÍ ZA PRACÍ

V roce 1999 se nakonec rozhodl. Nebylo to pro něj vůbec jednoduché, odjet za prací do Česka. Do země, kde znal jenom pár svých kamarádů, kteří do Česka jeli s ním taky kvůli penězům, a jinak nikoho jiného. Po svém odjezdu nám všem hned moc chyběl. A stejně jsme i my chyběli jemu. Stýskalo se mu. Stýskalo se i nám.

Byl tam sám, a tak zanedlouho po něm odjela do Česka i maminka. Od roku 1999 do roku 2002 oba bydleli a pracovali manuálně v Říčanech u Prahy.

S bráchou jsme zůstali doma na Ukrajině – celkem tři roky jsme žili bez rodičů a vychovávala nás babička s dědečkem. Moc rád na to vzpomínám.

LIDÉ VIDÍ PŘEKÁŽKY A HLEDÁJÍ CESTU, MY VIDÍME CESTU, ALE HLEDÁME PŘEKÁŽKY!

Neměli to s námi ale vůbec jednoduché. Hodně jsme zlobili a neuvědomovali si, že je tím trápíme. Pomáhali nám s domácími úkoly, připravovali nám jídlo, prali nám a k tomu nás ještě museli vychovávat. Bylo toho na ně dost. A my jsme jim to opláceli tím, že jsme se snažili pomáhat, kde bylo třeba. Tady v tom jsme je vždy poslechli. Ale nebylo to jen o práci kolem domu a hospodářství.

S dědou jsme si uměli udělat i radost – chodili jsme spolu třeba na ryby.

Děda už byl v důchodu, a proto měl dost času. Už nejezdil s kamionem nebo autobusem po celé Evropě jako zamlada, ale staral se o nás s bráchou.

Byl to velkej rybář – všechno kolem ryb miloval.

Ale bylo to takové vesnické rybaření! Nenakoupil si extrémně drahé vybavení a nedělal machry na ostatní. Děda chytal na udici z bambusu a já na klacek z lísky. Vždycky jsme vyrazili hned zrána, vstávali jsme v půl šesté a nejdřív šli vykopat žížaly v hnoji, protože jsme potřebovali kvalitní návnady. Jindy děda jako návnadu připravil speciální chleba s česnekem nebo vařené brambory, na které zabírali kapři. Na nedalekém rybníku jsme nejvíc chytali právě kapry a karase a na řece zase štiky a pstruhy, ale tam mě to tolik nebavilo. Ryb bylo všude hodně – kromě jmenovaných patřili mezi naše úlovky třeba i okouni, nebo dokonce úhoři.

Na ryby jsem s dědou chodil strašně rád. Vydržel jsem s ním sedět u vody klidně i šest hodin.

(Teď si uvědomuju a překvapuje mě to, jak dlouho jsem s dědou dokázal u té vody sedět.) Nehybně sedět a soustředit se. Na rybách jsme si totiž ani moc nepovídali. O povídání to nebylo. U vody musíš být ticho, aby ryby neutekly, teda neuplaval, a koukat na splávek, jestli se někam hejbne a co se s ním děje potom. Nejzajímavější pro mě vždycky bylo si představovat, jak ryba pod hladinou vypadá a co právě dělá, když ukusuje návnadu! Trpělivě jsem doufal, že něco chytíme. Většinou jsme odcházeli s plným kýblem menších ryb, které měřily okolo 20 centimetrů i s ocasem, nebyly to samozřejmě obrovské ryby. (To trpělivé vyčkávání u vody mi pořád nejde dohromady s mojí hyperaktivitou a neposlušností. Zajímavý protiklad...)

Vzpomínám, že jsme se s dědou rybolovem tak trochu i živili. Ryby jsme nikdy nekupovali. Ani třeba maso nebo zeleninu, pro kterou dnes jedeme do supermarketu. Všechno jsme si v podstatě vypěstovali nebo vykrmili na statku... Anebo jsme takhle šli na ty ryby a natchytali jich hned víc a měli jsme třeba jídlo na týden.

Smaženou rybu od babičky jsem prostě miloval. To bylo něco neskutečně dobrého! Mňam!

Anebo úplně neskutečná pochoutka je sušená ryba, tzv. taraňka. Ta se vždycky zapíje-la pivem.

To se prostě vysuší ryba, předtím se musí vykuchat, umýt a naložit v soli. Pak se musí po-věsit někam, kam nesvítí přímé sluníčko, a za několik dní uschne a dá se pak jíst. Pochoutka. A to je sušené maso, co se dnes prodává za šilný peníze.

Vždycky mě bavilo počítat ryby v kýblu, kolik jsem jich teda chytil – pokaždé jsem je vy-sypal a počítal. Ale nikdy jsem se neodvážil žádnou rybu sám vykuchat. Ani jí uříznout hlavu. A děda, co si pamatuju, taky ne. Nevím, že by to dělal, myslím si, že na to neměl žaludek. Takové chuťovky vždycky dělala babička.

Babička byla vůbec drsoňka. Nejen co se týká těch ryb a jejich vyvrhování, ale třeba i sle-picím na dvorku bez váhání uťala hlavu... A ty slepice pak ještě běhaly sem a tam a pro mě to byl normální horor. Babička pracovala celý život na poli, a hlavně v kolchozu, což bylo něco jako JZD, ale v době, kdy jsme u nich s dědou bydleli, byla už taky v důchodu. Na ryby s námi ovšem nechodila. To jen já s dědou.

NAŠE KONÍČKY NA UKRAJINĚ

Nebylo mi ještě devět a s kamarády – někteří byli mladší, jiní starší – jsme vzali velký hliníkový hrnec, do něj jsme nasypali syrové umyté brambory, na ně jsme dali vrstvičku slámy, na to jsme pokládali nejdřív jemnější a tenčí a pak pořád silnější klacky. Okolo hrnce jsme udělali ohniště, zapálili jsme to a takhle jsme pekli brambory. Vzali jsme si k tomu okurky a rajčata, udělali jsme si takový salát.

Pak jsme taky brambory vařili. Nakrájeli jsme je a naházeli do hrnce s vodou, a když se uvařily, dali jsme do nich smetanu. Osolili jsme to a měli jsme další vynikající jídlo. Mňam...

Jednou v létě jsme si s kamarády taky udělali pořádný bunkr. Makali jsme na něm několik týdnů, a měli jsme v něm dokonce i vlastní kamna, na kterých jsme si mohli i vařit.

Jednoho dne si takhle jdeme s kamarádem, se kterým jsme ten bunkr stavěli, jen takhle ve dvou a vidíme obrovský oheň, jak stoupá zrovna z místa, kde byl náš bunkr.

Říkáme si: „Sakra, co to je?“

Když jsme tam přiběhli, z našeho bunkru zbyly už jenom hořící zbytky. Někdo nám náš krásný bunkr příliš záviděl a podpálil ho. Pěkně nás to namíchlo, ale nedalo se už dělat vůbec nic. Závist je hnusná!

Na ryby jsem nechodil jenom s dědečkem, ale i se svými kamarády. Když jsme nějaké ryby chytili, dělali jsme z nich uchu, což je neskutečně dobrá rybí polívka. Děti na Ukrajině už odmalička uměly vařit a samy o sebe se postarat, dalo by se říct.

Kopali jsme i do míče a dělali jsme spoustu pohybových aktivit.

Když jsme chytli třeba i jen malé rybky, co nešly dát na pánev, protože by se rozpadly, dali jsme je kočkám. Mívali jsme třeba i pět koček a taky dva psy. Nikdy samozřejmě nebyli s námi v domě, vždycky byli venku na dvoře. Byl jsem pak hodně překvapený, když jsme dorazili sem do Česka, že lidi tady mají domácí zvířata v bytě. To pro mě byl taky pěkný šok.

Rybaření bylo výjimečný, nejen proto, že jsem u něj dokázal sedět v klidu a mlčet jako pěna, jinak jsem bez pohybu nevydržel. Nejsem ten, co zůstane stát na jednom místě tam, kam ho postaví.

S kamarády z okolí jsem byl naopak aktivní až moc. Potřeboval jsem pohyb, byl pro mě moc důležitý. Musel jsem se hýbat. Je to moje přirozenost.

Dneska mám pocit, že pohyb byl přirozený pro všechny děti na Ukrajině, že jsme se fakt hodně hejbal. Neměli jsme doma počítače ani internet. Neměli jsme žádné moderní technologie, nic. Takže když byl čas, chodili jsme s kámošema ven a hráli si. Třeba na babu. Ale

ne jen tak ledajakou. Hráli jsme ji na stromech!

U nás ve vesnici rostly košaté, mohutné vrby. Větve se rozrůstaly do stran a my jsme skákali z jedné na druhou nebo ze stromu na strom a takhle jsme se navzájem chytali. Takže něco jako Tarzan nebo jako opice.

Nebo jsme třeba přeskakovali klikatící se říčky. Naší loukou jich protékalo hned několik a větvičky se a proplétaly jako kořeny stromů a my jsme se s klukama pokaždé rozeběhli a přeskakovali je. Kdo zůstal nejdýl suchý, byl vítěz.

Takhle vypadaly začátky mého pohybu. Ano, dalo se tomu už i tehdy říkat parkour, ovšem to slovo jsme neznali.

Mezi námi byl i jeden starší kluk, co uměl udělat salto. Fakt dokázal skákat salto dopředu a my jsme ho za to dost obdivovali a snažili jsme se ho napodobit. Chtěli jsme to umět stejně jako on, ovšem ani jsme to nevyzkoušeli, protože jsme se báli.

Pamatuji si dětství na Ukrajině, v zimě tam bylo až 1,5 m sněhu! Tady jsem se sestřenkou Ludmilou.

Nevím, jestli Sergej, tak se ten kluk jmenoval, v té době znal filmy s Jackie Chanem, ale všechno by tomu napovídalo. Jackieho Chana jsem tenkrát totiž taky hodně obdivoval a díval jsem se na všechny dostupné filmy s ním. Doslova mě fascinoval. To, co dokázal se svým tělem, mi bralo dech a bere mi ho doteď. Je to můj velký vzor!

Na obrazovce předváděl nehorázný věci, a dělal je sám, bez kaskadérů. On sám byl hercem a kaskadérem v jedné osobě a taky mistrem bojových umění. Obdivoval jsem ho. Toužil jsem být na tom pohybově někdy v budoucnu alespoň trochu jako on. On byl mou první velikou inspirací.

Na to období mám moc hezké vzpomínky. Bylo to krásné dětství. I rodiče za námi v rámci možností jezdili. Hlavně maminka, které jsme moc chyběli a která to bez nás nemohla tak daleko od domova dlouho vydržet. Naše fotky jí nestačily...

Někdy za námi přijela jednou, jindy dvakrát do roka. My jsme samozřejmě jásali a chtěli bychom, aby jezdila mnohem častěji. Ale nedalo se s tím nic moc dělat. V tu dobu to ještě nešlo. Hlavně proto, že v Česku ještě nebyly dostatečné podmínky, abychom tam mohli žít všichni pohromadě.

Ale i to se pak najednou změnilo, rodičům nakonec konečně došlo, že jim scházíme už moc a že to bez nás nedokážou prostě dýl vydržet a že už není možné dál čekat, i když podmínky nebyly ještě zdaleka ideální. Další věcí bylo, že už nás nedokázali zvládat prarodiče – vydrželi to úctyhodné tři roky, což byl fakt výkon! To ne že ne! Když si volali s rodiči, říkali jim: „Vezměte si je k sobě do Česka! My už si s nimi nevíme rady!“

BUDEME SE STĚHOVAT

Ta zpráva přišla náhle a nečekaně. S bráchou nás zaskočila, ale zároveň pro nás byla neuvěřitelná a úžasná. Brácha byl v té době ještě malý, a tak když si pro nás táta zanedlouho přijel, vůbec ho nepoznal. Díval se na něj překvapeně a pochybovačně se zeptal: „To je můj táta?“

Podíval se na něj a pak zas na mě, jako kdyby čekal na moje přikývnutí, na souhlas.

Ale kdesi uvnitř mu bylo jasné, že to je tatínek, a tak se najednou musel začít usmívat a pak i smát. Nedokázal skrýt radost.

A stejně tak i já. Taky jsem se musel samým štěstím smát, a tak jsme se smáli oba, a nakonec i tatínek. Smáli jsme se, až nás z toho bolelo břicho. Všichni jsme z toho měli radost.

Tři roky, do mých devíti let, rodičům trvalo, než se rozhodli vzít nás s sebou do Česka, než jim to okolnosti dovolily. Ono to v tu dobu nebylo tak jednoduché z Ukrajiny jen tak odcestovat do jiné země, chtělo to i dost peněz! Nakonec to ale dopadlo dobře.

Rodiče pro nás dokonce naplánovali, že tady vystudujeme a že s nimi budeme žít v Říčanech u Prahy a že zas budeme jedna velká rodina.

Když nám o Česku dřív vyprávěli, jak to tam vypadá a jací tam žijou lidi, nedokázali jsme si to představit. Nikdy předtím jsme v cizině nebyli, nebyli jsme u moře, na dovolený, nic takového... A tak s tou mojí dětskou fantazií, která mi mnohdy jela na sto třicet procent, jsem si najednou všechno to, co tam na nás čeká, chtěl umět představit.

Všechno jsem najednou viděl naprosto živě. Viděl jsem to, že v Česku bude všechno jiný, třeba tam budou modré silnice, jiný stromy a rostliny, jiný podivný zvířata, jaký jsem nikdy předtím neviděl, a tak podobně. No prostě úplný nesmysl.

Moc jsem se už těšil, až si to budu moct porovnat se svými představami, a nemohl jsem se dočkat.

Na druhou stranu mi došlo, že s naším odchodem opustím nejen dědu a babičku, ale taky všechny své kamarády. Bylo to bohužel tak. To jediné mi moje radostné očekávání tak trochu kazilo. Představa, že už je nikdy neuvidím, byla velice chmurná.

Ještě že jsme po našem odjezdu do Česka každý rok o prázdninách jezdili navštěvovat celou rodinu. Babičky a dědečky i všechny strejčky, tetičky, bratrance a sestřenice a všechny známé a taky své staré kamarády.

ODJEZD

Na odjezd do Česka, balení kufrů a všech těch potřebných i nepotřebných věcí a pak na cestu na nádraží do Chmilnyku si dobře pamatuju, protože jsme jeli vlakem. Na vlakovém nádraží jsme s bráchou byli poprvé v životě. Nikdy předtím jsem vlakem nejel. To samé platilo i pro bráchu. Oba dva jsme byli

rozrušení při pomyšlení na to, co nás tam čeká. A táta se tvářil tak trochu tajemně.

Pamatuju si, že cesta byla strašně dlouhá. Trvala třeba den a půl nebo přibližně tak. Cestou jsme museli zastavit v nějakém městě na Slovensku, kde náš vlak zvedli a měnili rozchod kol. Na

No tati, že se nestydíte, takhle mě fotit, když spím!

Nádherná slovenská příroda a mňamózní jídlo na cestě do Česka.

Ukrajně a v celém Rusku jsou totiž koleje širší než v jiných zemích. Hrozně nás zajímalo, jak to dělají a proč vlastně, bylo to jako zjevení. Ovšem seděli jsme ve vlaku a zvenku jsme na to koukat nemohli.

Při projíždění Slovenskem jsme najednou měli možnost vidět jinou přírodu, než na kterou jsme byli zvyklí. Bylo to strašně pěkný – tahle vzpomínka mi uvízla v hlavě.

S bráchou asi nikdy nezapomeneme ani na to, že táta s sebou tenkrát vzal na cestu fakt dobrý jídlo a my jsme se hrozně moc najedli. Z tašky tenkrát vytáhl klobásu, sýr, chleba, rajčata a okurky a tak... My jsme fakt žili skromně a klobásy jsme u nás doma měli jenom na Vánoce.

Ta cesta tenkrát, to pro nás byly takové hody. Něco jako dneska když se podává snídaně formou švédských stolů. Jenom s tím rozdílem, že nám tenkrát k tomu pocitu stačilo pár rajčat a zelenina a jasně že i ty klobásy. A my z toho byli zcela odvaření.

To byla vlastně taky oslava naší cesty za novým životem. Až teď jak koukám na tu naši fotku z vlaku, jsem si všiml, že si tatínek s sebou vzal i svoji milovanou domácí pálenku. Prostě oslava se vším všudy!

Do Česka jsme za novým životem vyrazili v květnu roku 2002.

Naše cesta byla plná očekávání i obav s tím spojených. Bylo to jedno veliké dobrodružství. Pro nás s bráchou bylo všechno nové. Všechno bylo vzrušující. Prostě čistý adrenalin.

A k tomu všemu ta moje přebujelá fantazie. Hlavou se mi pořád honily všechny ty moje šílené představy, jak to v Česku asi bude vypadat. Do čeho to vlastně přijedeme a co všechno tam najdeme...

Dokonce se mi zdálo, že i vzduch, co jsem ten den vdechoval, voněl jinak, zvláště. Byla to vůně, jakou bych rád znovu občas ucítil, taková, co s sebou přináší nová velká očekávání, změnu a řádnou dávku vzrušení.

NOVÝ DOMOV - NOVÝ SVĚT

Konečně jsme přijeli na hlavní nádraží v Praze. Zdálo se nám nezvykle obrovské, bylo tam hodně lidí a panoval tu veliký ruch. Prostě jiný svět! Z nádraží jsme pak zamířili ještě kousek za město, na okraj Prahy, až jsme se s bráchou ocitli v Říčanech. To byl cíl naší cesty.

Všechno, co existovalo do té doby, v tu chvíli najednou existovat přestalo. Nebo to bylo najednou za námi. S bráchou jsme oba stáli na startovní čáře, která pro nás znamenala novou etapu našich životů.

Příjezd do nového domova nesporně splnil všechna naše očekávání. Všechno bylo sice hodně jiné než v mých představách, ale v tu chvíli určitě přijatelné.

Takhle jsme se bavili, když byli rodiče v práci. Hráli jsme ukrajinskou karetní hru Durak.

„Knedlíky? Co to je?“ ptali jsme se. Potraviny tu byly úplně jiné, ničemu a nikomu jsme nerozuměli. To bylo něco! Byl to nový svět!

Rodiče tou dobou bydleli právě na ubytovně. Takže prvního půl roku jsme bydleli všichni pohromadě – tísnilo se v jednom pokoji. Bylo to sice dost drsný, ale byli jsme spolu, a to pro nás tenkrát znamenalo nejvíc. To bylo ze všeho nejdůležitější.

Rodiče tvrdě pracovali, vydělávali peníze a žili na ubytovně, jen aby vydělali dost na to, aby si co nejvíc našetřili na lepší bydlení.

A zatímco naši makali, na nás s bráchou Jurou čekalo taky v Říčanech hned několik úkolů. A bylo zapotřebí zvládnout je v relativně velice krátkém čase. Kupříkladu taková maličkost, jako bylo naučit se česky. V září jsme měli jít do školy a byl konec května, takže jsme na to měli tři měsíce.

S Jurou jsme přemýšleli, jak na to, pak jsme ale velice pohotově objevili docela příjemnou metodu. Výuka jazyka českého probíhala u bedny. Seděli jsme s bráchou před televizní obrazovkou a čučeli na pohádky. Učit se cizí jazyk z jednoduchých pohádek se dalo vydržet a ještě k tomu to fungovalo. Tuhle metodu můžu i dnes vřele doporučit všem, kteří se chtějí rychle naučit cizí jazyk.

Učili jsme se z různých kreslených pohádek, které jsme mohli v české televizi tou dobou vidět, a šlo nám to jako po másle. Pamatuju si na Pokémony, Ferdu Mravence, Rumcajse nebo na Rychlou rotu...

A kromě pohádek jsme koukali i na mnohem drsnější věci, při kterých jsme se neučili jenom český jazyk...

Oproti filmům vysílaným na Ukrajině to najednou bylo něco úplně jiného. Hlavně proto, že na Ukrajině byl příšerný dabing. Dřív to fungovalo tak, že jeden film daboval celou dobu jeden chlap se stejným hlasem, a bylo jedno, jestli zrovna mluvila žena, nebo dítě, pořád mluvil stejně! Ten chlap ještě navíc mluvil přes originální zvuk. Takže postavy ve filmu mluvily nejdřív anglicky a hned vzápětí, třeba se zpožděním sekundy nebo dvou, do toho začal mluvit ukrajinsky ještě ten borec, který daboval. Znělo to strašně, co si budeme povídat.

Na to jsme byli zvyklí z Ukrajiny. Takže když jsme viděli filmy v češtině a slyšeli, jak jsou dabované, zpočátku jsme si mysleli, že všechny jsou český, protože každá postava v nich měla svůj vlastní hlas. Wow!

Jeden tátův kamarád ze Slovenska nám jednou půjčil videokazetu (to byly kazety s magnetickou páskou), na které byl nahrán americký film Rambo. Hlavním hrdinou byl pološlehaný americký válečný veterán, který likvidoval policisty, co se ho snažili taky zlikvidovat. Když jsme ten film poprvé viděli, byli jsme rozsekaní z toho, co všechno ten Sylvester Stallone dokázal.

